

dette lovforslag udtales det i denne forbindelse (Ot.prp.nr. 70/1968-69 side 46):

„Man har funnet det betenkelig å innstiuere en formell saksbehandling for de tilfelle som er omhandlet i Offentlighetsutvalgets utkast til § 14 . . . Hvis det er begrunnet tvil om et dokument er offentlig eller ikke, vil det etter omstendighetene være naturlig å forelegge spørsmålet for den som dokumentet angår eller berører, slik at han får adgang til å uttale seg. Men noen kategorisk regel om dette bør man neppe ha, bl. a. kan tidsmomentet gjøre dette betenkelig. Jo mer i tvil vedkommende myndighet er, jo sterkere grunn vil det kunne være til å konsultere vedkommende. Også dokumentets innhold vil kunne ha betydning for hvorvidt det vil kunne være grunn til å ta kontakt med den berørte før dokumentet i tilfelle blir lagt fram til gjennomsyn. Det kan i denne sammenheng også være grunn til å minne om at unntak fra offentlighet ikke i og for seg medfører taushetsplikt.

På denne bakgrunn har man ikke funnet det hensiktsmessig å innføre en formell saksbehandlingsregel for de nevnte tilfelle. Det bør overlates til administrasjonen å vurdere i det enkelte tilfelle — bl. a. under hensyn til den tvil som gjør seg gjældende, sakens art og tidsmomentet — hvorvidt det foreligger tilstrekkelig grunn til å forelegge spørsmålet for den berørte før dokumentet eventuelt blir lagt fram til gjennomsyn.“

Dette standpunkt kan justitsministeriet tiltræde. Man skal dog endvidere pege på, at der i de tilfælde, hvor der kan være tvil om, hvorvidt en begæring om aktindsigt bør imødekommes, ofte vil gøre sig et hensyn gjældende både til private og til det offentlige, og at den privates samtykke til, at begæringen imødekommes, således ikke altid kan være eneafgørende for sagens udfald, jfr. herved udtalelsen i offentlighedskommissionens betænkning side 63.

Det tilføjes, at det norske lovforslag som anført i besvarelsen af udvalgets spørgsmål 2 indeholder en bestemmelse i § 6, stk. 1, nr. 3, hvorefter adgangen til aktindsigt ikke omfatter dokumenter, som angår eller berører den enkeltes personlige forhold af enhver art, medmindre vedkommende samtykker deri, og at det i forbindelse hermed er fastsat i lovforslagets § 10, at begæringen om aktindsigt i sådanne tilfælde skal forelægges

for den pågældende, således at der gives ham en passende frist til at tage stilling til spørgsmålet; svarer han ikke, regnes dette som nægtelse af samtykke.

Når en tilsvarende regel ikke er optaget i det foreliggende forslag i tilslutning til forslaget § 2, stk. 1, nr. 1, skyldes det, at forholdet må anses for reguleret af reglerne om partsoffentlighed i forslaget kapitel 2; disse regler vil i almindelighed . . . ikke være til hinder for, at en part videregiver de oplysninger, han er kommet i besiddelse af, til pressen, eller at han giver en journalist tilladelse til på sine vegne at gennemse sagens akter.

Spørgsmål 4:

„Under henvisning til § 4, udbedes en redegørelse for, hvad der forstås ved „faktiske oplysninger af væsentlig betydning for en sags afgørelse“.“

Svar:

1. Bestemmelsen i lovforslagets § 4 lyder således:

„§ 4. Såfremt der mundtligt meddeles en myndighed faktiske oplysninger af væsentlig betydning for en sags afgørelse, skal der gøres notat herom på en sådan måde, at oplysningerne kan meddeles i overensstemmelse med bestemmelserne i denne lov.“

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring til § 5 i den gjældende lov om parts-offentlighed i forvaltningen og må fortolkes på samme måde som denne.

2. Bestemmelsen angår efter sin ordlyd alene spørgsmålet om, i hvilket omfang en myndighed er forpligtet til at drage omsorg for, at de elementer i afgørelsesgrundlaget, der fremkommer mundtligt (herunder telefonisk), nedfældes i skriftlig form.

Bestemmelsen har imidlertid også en videregående betydning. Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 4 (side 8, venstre spalte) er bestemmelsen ikke til hinder for, at de omhandlede oplysninger noteres på de interne arbejdsdokumenter, navnlig referat- og konceptark; i så fald må der blot, dersom der fremsættes en begæring om aktindsigt, udfærdiges en ekstrakt, der udtømmende, men ikke nødvendigvis ordret, gengiver de faktiske oplysninger af væsentlig betydning for sagens afgørelse, der er fremkommet mundtligt. Bestemmelsen får således også betydning for, hvilke af